

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

ledning til at svare paa det Spørgsmaal, for der er ikke meget ved at love Penge ud, man ikke har. Som bekendt indgaaer de i de offentlige Kasser til bestemt Brug, og hvis man ikke kan anvise andre Penge, maa der enten skæres ned paa de Udgifter, der udredes af vedkommende Kasse, eller der bliver Underskud i Kassen. Det sidste antager jeg ikke, det ærede Medlem ønsker der skal være. Derfor maa vi først have Rede paa, hvad det ærede Medlem mener om den Ting. For øvrigt mener jeg, at dette Spørgsmaal ligger saa langt uden for det Emne, vi her behandler, saa at der ikke er Grund til at forlænge Diskussionen derom.

Til det ærede Medlem Hr. Jens Thomsen skal jeg sige, at jeg har ikke sagt, at der ikke er Brug for Forsikring i Fremtiden, og det, jeg sagde, er ikke i Modstrid med, hvad jeg sagde angaaende mit første Forslag. Under Finanslovsforlaget første Behandling sagde jeg, og jeg har gentaget det her, at jeg synes, det er rigtigt under denne Epizooti at lade Landbruget betale — det har jo ikke betalt forud —, altsaa betale bagud et Beløb paa Halvdelen af det, der skal udredes, og lade Staten betale den anden Halvdel, saa at man kan sige, at det, der ydes, er Hjælp til Selvhjælp; saa er det en Slags Forsikring, ganske vist med Betaling bagefter. Med Hensyn til en fremtidig Forsikring sagde jeg udtrykkelig, at det Spørgsmaal synes jeg, man foreløbig skal lade ligge, indtil man ser Vaccinens Betydning, for hvis den holder tilnærmelsesvis, hvad den lover, bliver det sikkert meget mere nødvendigt at gaa den Vej, som det ærede Medlem Hr. Ribiger har foreslaet her i Dag.

Med Hensyn til det ærede Medlem Hr. Jens Thomsens Udtalelse angaaende det store Beløb, som skulde udredes efter hans Forslag, maa jeg fastholde — det er noget, alle, der kender til Landbrug, ved —, at Sygdommen optræder uhyre forskelligt inden for de forskellige Landbrug. Der er Besætninger, i hvilke den volder ubodelig Skade, og der er Hundreder af Besætninger, hvor der sker meget ringe Skade ved Mund- og Klovesyge. Derfor er det helt forkert og urimeligt at paalægge Statskassen og dermed Skatteyderne at udrede 20—30—40 Mill. Kr. paa saa løst et Grundlag; det kan jeg i hvert Fald ikke være med til, og jeg tror heller ikke, at nogen Politiker med Ansvarfølelse vil være med til noget saadant.

Til det ærede Medlem Hr. Clausager vil jeg sige, at saadan som Lovforslaget foreligger, gaar det ud paa, at det Beløb,

der skal udbetales, skal udbetales til den Mand, som har haft Dødsfald i sin Besætning, hvad enten han har haft forsikret eller ikke. Om dette er det helt rigtige, skal jeg slet ikke udtale mig om; det kan der tvistes om. Jeg er bange for, at hvis den Mand, der har forsikret, ingenting faar, er der i Fremtiden ingen, der vil forsikre sig. Men vi kan maaske i Udvalget forhandle om en Deling af Beløbet mellem Forsikringsselskabet og Manden. Hvad der er rigtigt, tør jeg ikke sige i Øjeblikket, men jeg er parat til at forhandle om det, fordi begge Ting kan angribes. Men hvis en Mand har forsikret og modtager nogen Erstatning af Forsikringsselskabet — de faar sikkert ikke tilnærmelsesvis fuld Erstatning, men dog noget —, vilde jeg være betænkelig ved, at han slet ikke skulde have noget af det Beløb, der her gives. Derfor er det, jeg har sagt: Skal vi ikke forhandle om det Spørgsmaal i Udvalget, mon ikke det vil være det rigtigste?

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Løje har Ordet for en kort Bemærkning.

Løje: Med Hensyn til Forsikringsspørgsmaalet tror jeg ikke, at den højtærede Ministers Standpunkt er holdbart i Længden. Lad os sige, at vi har to lokale Forsikringsselskaber. Det ene har tilfældigvis udbetalt Erstatningen nu, det andet har ikke udbetalt og vil naturligvis, hvis der ydes Statsbidrag, saa ikke udbetale nogen Erstatning; det vil sige, at den, der har forsikret i det ene Selskab, faar dobbelt Betaling for sine Dyr, og den anden faar kun Statsbidraget. Noget saadant kan man ikke gøre, det er ganske urimeligt. Derfor bør man overveje dette Spørgsmaal nærmere, og det forstaar jeg ogsaa den højtærede Minister er villig til.

Den højtærede Minister sagde, at jeg havde kun udtalt Kritik over Foranstaltningerne og ikke fremsat noget positivt. Dertil vil jeg sige, at jeg har talt med Veterinærdirektøren flere Gange. Allerede paa et tidligt Tidspunkt sagde jeg til ham: Tror De, at De kan standse Sygdommen, naar den har naaet en saadan Udbredelse i Mellem-europa, som den har? Dertil sagde han: Vi maa forsøge at gøre det ved Nedslagning; det er det, man gør andre Steder. Min Mening er, at man skulde have standset Nedslagningen før og begyndt tidligere at forberede sig paa at have Serum parat, saa længe Sygdommen ikke havde faaet Tid til at brede sig til et saa stort Antal Besætninger; derved vilde Staten have sparet